Pieniny – Przyroda i Człowiek **2**: 65–70 (1992)

Grzyby wybranych łąk w Pienińskim Parku Narodowym – stan aktualny i warunki jego zachowania

Macromycetes of some meadows in the Pieniny National Park – the present state and suggestions for the future management

BARBARA GUMIŃSKA

Instytut Botaniki, Uniwersytet Jagielloński, ul. Lubicz 46, 31–512 Kraków

Abstract. The author presents the characteristic of macromycetes of 4 selected meadows in the Pieniny National Park and makes a suggestion how to keep the meadow's mushroom vegetation in good condition.

WSTĘP

Dla scharakteryzowania mikoflory łąk północnych stoków Pienin Centralnych w Pienińskim Parku Narodowym wybrano 4 najbardziej typowe polany: Wyrobek, Stolarzówkę, Kurnikówkę i Doliny Niżne (nad Gródkiem). Polany te były w zupełności reprezentatywne dla scharakteryzowania mikoflory pozostałych łąk położonych na północnych stokach Pienin (Gumińska 1976). Na wszystkich tych polanach znajdowano bogatą florę macromycetes: w ciągu ostatnich lat zanotowano tu występowanie 171 gatunków grzybów. Wszystkie znalezione gatunki podzielono na 4 grupy:

– grzyby łąkowe nie znalezione w Polsce poza Pieninami

– grzyby łąkowe poza Pieninami bardzo rzadkie w Polsce

– grzyby łąkowe poza Pieninami dość częste w Polsce

– grzyby łąkowe poza Pieninami pospolite w Polsce

GRZYBY ŁĄKOWE NIE ZNALEZIONE W POLSCE POZA PIENINAMI

Wśród grzybów nie stwierdzonych dotąd na terenie Polski poza wymienionymi łąkami w Pieninach, można wyróżnić 11 gatunków (wśród nich zwraca uwagę aż 7 gatunków z rodzaju *Hygrocybe*).

Camarophyllus lacmus Fr. – znaleziony tylko na szczycie polany Wyrobek (Gumińska 1981). Dość rzadki również w Europie.

Hygrocybe citrinovirens (Lge.) J. Schff. – dość częsty na wszystkich 4 wybranych polanach; poza nimi znajdowany też na Krasie i na polanie Brandysówka. Niezbyt częsty w Europie.

H. ingrata Jens et Moell. – znaleziony na Stolarzówce i Dolinach Niżnych, jak również na Obłazkach, na południowych stokach Pienin.

H. persistens (Britz.) Britz. – poza Stolarzówką znaleziony na Krasie powyżej Długiego Gronika.

H. quieta (Kühn.) Sing. – znaleziony tylko na polanie Wyrobek i na Stolarzówce.

H. subglobispora (P.D. Orton) Mos. – znale-

ziony tylko jeden raz na łące Doliny Niżne (Gumińska 1990).

H. subminutula Murr. – znajdowany kilkakrotnie na Stolarzówce i jeden raz na Dolinach Niżnych.

H. unguinosa (Fr.) Karst. – poza polaną Wyrobek i Kurnikówką dość częsty na łąkach w różnych częściach Pienin

Lepista luscina (Fr.: Fr.) Sing. – znajdowany kilkakrotnie na polanie Kurnikówka i na Dolinach Niżnych.

Marasmius litoralis Quél. – znaleziony tylko raz, wśród wysokich traw na polanie Stolarzówka, kilkadziesiąt owocników w różnych miejscach polany (Gumińska 1972). Gatunek dość rzadki w Europie.

Ramariopsis kunzei (Fr.) Corner var. ***deformis*** Corner – dość rzadka odmiana znajdowana kilkakrotnie tylko na polanie Kurnikówka.

Grzyby łąkowe poza Pieninami bardzo rzadkie w Polsce

Na wybranych łąkach w Pienińskim Parku Narodowym znaleziono 24 gatunki macromycetes, które poza Pieninami są w Polsce bardzo rzadkie tzn. znalezione dotąd najwyżej na 5 stanowiskach. Wśród nich również zwraca uwagę duża liczba gatunków z rodzaju *Hygrocybe* oraz niektóre grzyby wyrastające na brzegu polan, pod lasem. Wśród tych 24 gatunków na uwagę zasługuje 12 następujących:

Chamaemyces fracidus (Fr.) Donk – poza polaną na Dolinach Niżnych znaleziony jeden raz na Podłaźcach. Po II wojnie światowej nie podawany z terenu Polski.

Clavaria fumosa Pers.: Fr. – znaleziony na wszystkich 4 wybranych polanach, jak również na Łupiskach, Ociemnym Wierchu i Długim Groniku. W Polsce znaleziony tylko w Tatrach (Frejlak 1973), jakkolwiek w Europie jest grzybem dość pospolitym.

Entoloma papillatum (Bres.) Dennis – znaleziony na polanach: Wyrobek, Stolarzówka i Doliny Niżne. W Polsce po II wojnie światowej podany z Torunia (Hołownia 1960) i z woj. konińskiego (Lisiewska, Wójcik 1984).

E. platyphylloides (Romagn.) Largent – znaleziony tylko raz, na polanie Wyrobek. Z Polski podany tylko z terenu Ziemi Chrzanowskiej (Wojewoda 1979).

Gerronema albidum (Fr.) Sing. – znaleziony tylko dwukrotnie na polanach: Wyrobek i Doliny Niżne. W Polsce po II wojnie światowej notowany tylko z Tatr (Nespiak 1975).

Hygrocybe calyptraeformis (Bk. et Br.) Fay. – występuje zarówno na wszystkich 4 wybranych łąkach, jak i w całych Pieninach na terenach trawiastych, jakkolwiek wszędzie sporadycznie. Poza Pieninami po II wojnie światowej nie był w Polsce notowany.

H. murinacea (Bull.: Fr.) Mos. – poza Stolarzówką notowany w kilku innych miejscach Pienin. Z Polski po II wojnie światowej podany tylko z Babiej Góry (Bujakiewicz 1979).

Lycoperdon mammaeforme Pers. – znaleziony na wszystkich 4 wybranych polanach, jak również na Zagroniu i Ociemnym Wierchu. Jest to ciepłolubny gatunek występujący najczęściej na terenach wapiennych w środkowej i południowej Europie. Wszędzie dość rzadki. Poza Pieninami znaleziony w Kuźnicy (woj. białostockie) (Skirgiełło 1946).

Ramariopsis corniculata (Schaeff.: Fr.) R.H.Petrsen = *Clavulinopsis corniculata* (Fr.) Corner – poza Stolarzówką znaleziony tylko raz na Wielkich Dolinach. W Polsce po II wojnie światowej znaleziony tylko w woj. szczecińskim (Friedrich 1984).

R. helveola (Pers.: Fr.) R.H.Petersen = *C. helveola* (Pers.: Fr.) Corner – poza Stolarzówką znaleziony również na południowych stokach Podskalniej Góry. W Polsce po II wojnie światowej nie był notowany.

R. kunzei (Fr.) Corner – poza Kurnikówką i Stolarzówką znaleziony również na Wielkich Dolinach, na zachodnich stokach Zamkowej Góry, nad brzegiem Głębokiego Potoku i na łące pod Łysą Górą. W Polsce po II wojnie światowej znaleziony tylko w Ojcowskim Parku Narodowym (Wojewoda 1974).

Tricholoma fracticum (Britz.) Kreisel = *T. batschii* Gulden – poza polaną Wyrobek znajdowany na Obłazkach. Po II wojnie światowej nie podawany z Polski.

Grzyby łąkowe poza Pieninami dość częste w Polsce

Wśród grzybów rosnących na wybranych łąkach Pienińskiego Parku Narodowego znaleziono 46 gatunków, które poza Pieninami występują w Polsce dość często (do 20 stanowisk na terenie całego kraju). Wśród nich są tylko 4 gatunki z klasy *Ascomycetes: Cordyceps capitata, Cudonia circinans, Morchella conica i M. esculenta*. Spośród pozostałych 42 gatunków najliczniej reprezentowany był rodzaj *Hygrocybe* (8 gat.) i *Entoloma* (6 gat.). Z grzybów typowo leśnych, które owocowały na wybranych łąkach w pobliżu lasu lub przy kępach drzew (choć na terenie odkrytym) znaleziono: *Amanita inaurata, Cortinarius armeniacus, C. hinnuleus, C. variaecolor, Cystoderma terrei, Dermocybe cinnamomeolutea, Hebeloma sinapizans, Hygrophorus lucorum, H. pudorinus, Lactarius acris, L. circellatus, L. picinus, L. porninsis, Leccinum duriusculum, Lyophyllum immundum, Tricholoma orirubens i in*.

Grzyby łąkowe poza Pieninami pospolite w Polsce

Spośród grzybów pospolitych w Polsce znaleziono na terenie wybranych łąk pienińskich 89 gatunków, w tym 5 z klasy *Ascomycetes: Cordyceps ophioglossoides, Helvella elastica, H. bulbosa, Leotia lubrica* i *Sclerotinia tuberosa*. Wśród podstawczaków zwraca uwagę aż 8 gatunków z rodzaju *Lactarius*, 7 z rodzaju *Mycena* i 6 z rodaju *Russula*. Niektóre gatunki wnętrzniaków np. *Bovista plumbea* czy *Vascellum pratense*, bardzo pospolite w Polsce, wyrastały w Pieninach zarówno na wybranych łąkach, jak i poza nimi w skąpej ilości. Szczególnie interesująco przedstawia się występowanie *Vascellum pratense* – częściej można go było spotkać na południowych stokach Pienin niż na północnych.

Ocena wartości wybranych łąk z punktu widzenia mikologicznego

Obiekt bardzo cenny w skali kraju (i Karpat)

Polana Stolarzówka. Jest to polana należąca do gminy Krościenko, położona na północ od Kurnikówki. Długość polany 480 m, średnia szerokość 110 m, powierzchnia 5.46 ha. Polana ma słabe nachylenie w kierunku północnym. Pod względem mikologicznym jest jednolita i bardzo bogata w grzyby: zanotowano na niej dotąd 88 gatunków, w tej liczbie mieści się aż 18 gatunków z rodzaju *Hygrocybe*, co stanowi 32.7% wszystkich gatunków tego rodzaju, które zostały znalezione w całej Europie Środkowej (Moser 1983). Grzyby te, w większości żywo zabarwione, tworzą na tej polanie charakterystyczny aspekt jesienny dzięki temu, że wyrastają tu w dużej liczbie owocników. Wyróżnia się pod tym względem *Hygrocybe punicea*, o okazałych, czerwonych kapeluszach. Obfitość owocowania i wyjątkowo duża liczba gatunków z rodzaju *Hygrocybe* na tej polanie jest ewenementem, nie spotykanym w żadnej innej części naszego kraju. Wyrasta tu również szereg rzadkich i interesujących gatunków jak *Marasmius litoralis* (jedyne stanowisko w Polsce), *Clavaria fumosa, Ramariopsis corniculata, R. kunzei* (wszystkie trzy bardzo rzadkie w Polsce). Brzegiem lasu, na wiosnę pojawiają się smardze (*Morchella conica* i *M. esculenta*), a późną jesienią mleczaje (*Lactarius*), które są poszukiwane i intensywnie zbierane przez ludzi.

Obiekty zasługujące na uwagę

Doliny Niżne. Jest to polana należąca do gminy Krościenko, położona ponad Gródkiem. Długość polany 260 m, średnia szerokość 200 m, powierzchnia 4.99 ha. Polana leży na dość stromym stoku o nachyleniu N/E – tylko górna część łąki jest lekko pochyła. Na polanie tej znaleziono łącznie 107 gatunków grzybów, jednakże jest ona pod względem mikologicznym niejednolita. Jej dolna część od strony północnej (bardzo stroma) nie wyróżnia się ani obfitością grzybów, ani interesującym składem gatunkowym. Rosnąca tu grupa modrzewi skupia wokół siebie gatunki grzybów związane mikoryzą z korzeniami tych drzew np. *Hygrophorus lucorum, Lactarius porninsis* czy *Suillus viscidus*. Pojawia się tu również szereg grzybów leśnych, które można znaleźć na obrzeżach łąk np. *Armillaria mellea* (sensu lato), *Collybia confluens, Russula alutacea* i in. Natomiast część południowa polany (bardziej mszysta od innych) oraz górna, zachodnia część polany ma grzyby znacz-

nie bardziej interesujące. Pod względem składu gatunkowego grzybów łąka ta przypomina polanę Stolarzówkę. Zwłaszcza charakterystyczna jest duża liczba gatunków z rodzaju *Hygrocybe* (18 gat.), jednak obfitość występowania ich owocników nie jest tak uderzająca jak na Stolarzówce, stąd nie tworzą wyraźnych jesiennych aspektów. W tej części polany rośnie szereg interesujących gatunków, których nie znaleziono w Polsce poza Pieninami lub też są bardzo rzadkie w naszym kraju np. *Chamaemyces fracidus, Entoloma incanum, Helvella atra* czy *Lycoperdon mammaeforme*.

Doliny Niżne, pomimo mniejszej powierzchni w porównaniu ze Stolarzówką, wykazują większą liczbę gatunków grzybów. Wiąże się to z bardziej mszystą murawą roślinną i wilgotniejszą glebą w południowej części doliny. Rośnie tu szereg grzybów związanych ściśle z darnią mchów lub też z wilgotnymi szczątkami butwiejących pędów roślin zielnych np. *Leptoglossum tremulum, Psilocybe inquilina, Rickenella fibula, R. setipes* i in.

Kurnikówka. Jest to polana należąca do gminy Krościenko, położona na północny-zachód od Ociemnego Wierchu. Długość polany 350 m, średnia szerokość 150 m, powierzchnia 5.18 ha. Nachylenie polany w kierunku N/E. Pod względem mikologicznym jest jednolita i równie bogata w grzyby jak Stolarzówka (93 gatunki), jednak uboższa w gatunki z rodzaju *Hygrocybe* (12 gat.). Rośnie tu szereg rzadkich i interesujących grzybów, jak: *Clitocybe radicellata, Entoloma sericellum, Ramariopsis kunzei* var. *deformis* i in. Tylko na tej polanie znaleziono workowce pasożytnicze (*Cordyceps capitata* i *C. ophioglossoides*), co świadczy o tym, że rosną tu ich żywiciele tzn. grzyby podziemne, które w Pieninach są rzadkością, stają się coraz rzadsze.

Na obrzeżach łąki znajdowano tu więcej niż gdzie indziej grzybów z rzędu *Boletales* np. *Boletus calopus, B. luridus, B. piperatus, Leccinum rufum, L. scabrum* i in. Nie są to jednak grzyby rzadkie – poza Pieninami w Polsce notowane były wielokrotnie, choć obecnie tak jak i inne grzyby mikoryzowe,

Wyrobek. Jest to polana należąca do gminy Czorsztyn, położona na północny-wschód od przełęczy Szopka. Długość polany 580 m, średnia szerokość 205 m, powierzchnia 10.42 ha – nachylenie polany w kierunku północnym. Jest to bardzo rozległa łąka, w wielu miejscach poprzerastana większymi lub mniejszymi kępami drzew (a nawet małymi fragmentami lasu) lub też pojedynczo stojącymi drzewami i krzewami. Tego rodzaju charakter polany sprawia, ze zanotowano tu dużą liczbę gatunków grzybów związanych z lasami np. *Amanita vaginata, Armillaria mellea* (sensu lato), *Cortinarius armeniacus, Lycoperdon perlatum, Oudemansiella radicata, Russula foetens* i in. Łącznie na całej powierzchni stwierdzono dotąd występowanie 70 gatunków grzybów, w tym 12 z rodzaju *Hygrocybe*. Można tu spotkać również szereg gatunków rzadkich i interesujących. Na łące tej najliczniej (w porównaniu z innymi) wyrasta wapieniolubna i ciepłolubna purchawka *Lycoperdon mammaeforme*, znaleziona dotąd w Polsce tylko raz poza Pieninami. Inny rzadki gatunek: *Camarophyllus lacmus* (również nieznany w Polsce poza Pieninami) ma na polanie Wyrobek swoje jedyne stanowisko w całych Pieninach.

Lista gatunkowa grzybów występujących na tej polanie nie jest pełna. Dokładniejsze badania, które są w toku, pozwolą na pełną ocenę mikologiczną tej polany.

Warunki zachowania aktualnego stanu mikoflory łąk

Łąkowe grzyby kapeluszowe Pienińskiego Parku Narodowego są charakterystyczne dla flory naturalnych łąk, w których ingerencja człowieka jest odpowiednio ukierunkowana. Ze względu na położenie polan oraz skład florystyczny grzybów, każdą z wybranych i opisanych łąk trzeba traktować indywidualnie.

Stolarzówka. Najcenniejsza łąka i zasługująca na najbardziej troskliwą opiekę. Szczególnie bogaty skład gatunkowy rodzaju *Hygrocybe* jest tu czymś wyjątkowym. Czynnikiem eliminującym występowanie tych gatunków jest zarówno wieloletnie zaniechanie koszenia jak i wprowadzenie nawożenia. Dlatego łąka ta powinna być w całości rokrocznie koszona, a siano usuwane. Możliwe jest ewentualne pozostawianie co kilka lat pewnych

fragmentów łąki nie skoszonej w celu naturalnego wzbogacenia gleby w związki azotowe. Oczywiście pasy nie skoszone powinny być za każdym razem przesuwane w inne miejsce.

Doliny Niżne. Ze względu na obfitość krzewów oraz drzew rosnących pojedynczo lub w kępach na tej polanie, jest ona szczególnie narażona na szybkie opanowanie przez las. W ciągu ostatnich 15 lat, na skutek zaprzestania koszenia tej polany obserwuje się coraz większe zarastanie krzewami. Nie ma to większego znaczenia dla grzybów wyrastających w dolnej, północnej części polany, która jest bardzo stroma. Można ją zostawić bez ingerencji człowieka, aby w procesie naturalnej sukcesji została z czasem opanowana przez las. Natomiast część południowa polany (bardziej wilgotna i mszysta) oraz górna część polany ze względu na charakterystyczny skład mikoflory, wymagają staranniejszej opieki. Powinny być regularnie koszone, a siano usuwane z powierzchni. Zaniechanie koszenia możliwe jest ewentualnie raz na kilka lat.

Wyrobek. Ze względu na dużą rozległość polany oraz ze względów ekonomicznych coroczne koszenie tej polany w całości byłoby trudne do wykonania. Dlatego należałoby szczególnie troskliwą opieką objąć zachodnią część polany, przylegającą do szlaku turystycznego z Krościenka na Trzy Korony. Część ta powinna być rokrocznie koszona – ewentualnie fragmenty łąki mogą być raz na kilka lat pozostawione bez koszenia, celem naturalnego nawożenia gleby. Nie użyźniać łąki nawozami sztucznymi! Tego rodzaju gospodarka ważna jest z dwu względów:

a) względy florystyczne: obecność rzadkich i cennych gatunków grzybów, zwłaszcza *Lycoperdon mammaeforme*, uwarunkowana jest corocznym koszeniem. W wysokich, gęstych trawach grzybnia nie ma możliwości wytworzenia owocników, z czasem więc może zginąć zupełnie

b) względy krajobrazowe: niska, zielona murawa traw jest miłym widokiem i odpoczynkiem dla oka. Natomiast szare lub sczerniałe, często połamane, źdźbła i łodygi nie skoszonych traw i roślin zielnych w jesieni sprawiają przykre wrażenie. Ma to szczególne znaczenie dla licznych turystów odpoczywających lub wędrujących przez Pieniny i przechodzących szlakiem wzdłuż tej polany.

Kurnikówka. Celem zachowania dotychczasowego bogatego składu gatunkowego grzybów na tej polanie wskazane jest koszenie jej co roku (ewntualnie co drugi rok). Siano po skoszeniu powinno być usuwane. Przez środek polany przechodzi szlak turystyczny z Krościenka przez Czertezik na Sokolicę. Dodatkowo więc, ze względów krajobrazowych (podobnie jak na polanie Wyrobek) łąka ta wymaga koszenia.

Uwagi końcowe

1. Koszenie łąk w Pienińskim Parku Narodowym powinno odbywać się w taki sposób, aby czynność ta nie naruszała naturalnej równowagi biologicznej panującej na łące.

a) Jeżeli koszenie odbywa się przy pomocy kosiarki mechanicznej należy zwrócić szczególną uwagę na wysokość ścinanych roślin. Nie powinny być koszone tuż przy ziemi, lecz z pozostawieniem dolnych części o wysokości ± 8 cm. Ma to ochronić od uszkodzeń górną warstwę gleby i równocześnie murawkę mchów rosnących tuż przy ziemi. W tej warstwie znajduje się bogato rozwinięta grzybnia, która będzie owocowała.

b) Czas koszenia powinien być tak dobrany, aby jesienne grzyby, które zaczynają owocować najwcześniej po 8 dniach od momentu usunięcia siana z łąki, zdążyły wytworzyć owocniki. W warunkach Pienin Centralnych koszenie powinno nastąpić nie później niż w połowie sierpnia.

c) Po skoszeniu łąki wysuszone siano nie powinno być palone. Popiół ze spalonych roślin zmienia pH gleby oraz jej skład chemiczny. Skoszona trawa nie powinna długo zalegać na łące, ponieważ pod wpływem deszczów szybko rozkłada się – wówczas jest znacznie trudniejsza do usunięcia bez uszkodzenia gleby i warstwy mchów.

2. Szczególnie należy ochraniać polany pienińskie przed wypasem owiec. Zwierzęta te, zwłaszcza w większej gromadzie, depcząc trawę niszczą równocześnie naturalną strukturę gleby. Po przejściu owiec przez łąkę wszystkie owocniki grzybów zostają połamane i wdeptywane w ziemię.

Obserwowano to zwłaszcza na polanie Stolarzówka, gdzie w pełni owocowania *Hygrocybe punicea* został w1988 r. zupełnie zniszczony ten piękny, barwny, jesienny aspekt.

3. W okresie jesiennym należy zwiększyć kontrolę nad amatorami grzybobrania (turystami i ludnością miejscową), którzy w poszukiwaniu grzybów jadalnych, zwłaszcza rydzów i czubajek, penetrują łąki, niszcząc przy tym inne grzyby.

4. Powyższe wskazania (punkt 1 do 3) proponowane są z myślą o zachowaniu naturalnego stanu mikoflory łąk i nie mogą być uogólniane na wszystkie grupy roślin.

LITERATURA

Bujakiewicz A. 1979. Fungi of Mt. Babia Eastern I. Mycoflora of forests. — Acta Mycol. **15**(2): 213–294.

Frejlak S. 1973. Higher fungi of the Morskie Oko dale in the Tatra. — Acta Mycol. **9**(1): 67–90.

Friedrich S. 1984. Mycoflora of Goleniowska Woods. — Acta Mycol. **20**(2): 173–207.

Gumińska B. 1972. Mycoflora of the Pieniny National Park (Part II). — Acta Mycol. **8**(2): 149–174.

Gumińska B. 1976. Macromycetes of meadows in Pieniny National Park. — Acta Mycol. **12**(1): 3–75.

Gumińska B. 1981. Mycoflora of the Pieniny National Park (Part IV). — Zesz.Nauk.Uniw.Jagiell. Prace Bot. **9**: 67–81.

Gumińska B. 1990. Mycoflora of the Pieniny National Park (Part V). — Zesz.Nauk.Uniw.Jagiell. Prace Bot. **20**: 157–172.

Hołownia I. 1960. Some observations on the mushrooms of Toruń. — Studia Soc.Sc. Toruń. **4**(1): 1–14.

Lisiewska M., Wójcik J. 1984. Mycosociological studies in some forest assotiations near Kazimierz Biskupi in the Konin Province. – Bad.Fizj.Pol.Zach. **35**: 25–34.

Moser M. 1983. Kleine Kryptogamenflora — Die Röhlinge und Blätterpilze (*Polyporales, Boletales, Agaricales, Russulales*). **2**(2) — G. Fischer, Stuttgart–New York.

Nespiak A. 1975. Einige interessante Pilze aus dem Kalkgebiet der Polnischen Tatra. — Schweiz.Zeitsch.Pilzk. **53**(11): 169–173.

Skirgiełło A. 1946. A contribution to the knowledge of *Asco-* and *Basidiomycetes* from the environs of Kuźnica Grodzieńska. — Acta Soc.Bot.Pol. **17**(2): 239–251.

Wojewoda W. 1974. Macromycetes of the Ojców National Park. I. The flora. — Acta Mycol. **10**(2): 181–265.

Wojewoda W. 1979. Macromycetes of the District of Chrzanów and of the town's Jaworzno environs, II. — Studia Ośr.Dokum.Fizjogr. **7**: 67–108.

SUMMARY

In the paper the author presents the results of investigations on macromycetes on 4 selected meadows on the northern slopes of the Pieniny National Park. Special attention is paid to the meadow Stolarzówka, because of very rich and interesting fungal taxa. The greatest mycological curiosity on this meadow is the occurence of 18 species of the genus *Hygrocybe*. The author makes a suggestion of suitable management in the Pieniny meadows in order to keep the mushroom vegetation in good condition.